

Arrest

nr. 154 385 van 13 oktober 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 27 april 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 maart 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 juli 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. VAN CUTSEM loco advocaat H. VAN WALLE en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart een Syrisch staatsburger te zijn afkomstig uit de stad Damascus. U werd er in 1971 geboren. Tijdens uw kinderjaren woonde u in het centrum van Damascus, waar uw moeder alsnog woont. Na uw huwelijk ging u met uw echtgenoot in Daraya wonen, een buitenwijk van Damascus. U ging weg uit Daraya in 2011 of 2012 om bij uw moeder te gaan wonen in centraal Damascus omdat de veiligheidssituatie in Daraya zeer slecht was geworden. In januari 2015 ontvlucht u Damascus, Syrië, omwille van de verslechterende veiligheidssituatie daar, en komt u naar België, waar u op 23 januari 2015 toekomt. Diezelfde dag nog dient u een asielaanvraag in. Ter staving van uw asielaanvraag legt u een kopie neer van uw akte van gezinssamenstelling.

B. Motivering

Rekening houdend met de door u ingeroepen vluchtmotieven en de actuele situatie in Syrië kan redelijkerwijs niet geconcludeerd worden dat u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie loopt.

Bij het grondig onderzoek van uw vluchtmotieven werd niet alleen rekening gehouden met de verklaringen die u doorheen uw asielprocedure hebt afgelegd, maar werden ook de gegevens uit het administratieve dossier, de algemeen bekende gegevens over uw land van herkomst en alle dienstige stukken in overweging genomen.

De actuele Syrische context wordt gekenmerkt door een uiterst repressief overheidsoptreden. In het kader van het gewapende conflict maken de verschillende actoren in het conflict bovendien onvoldoende onderscheid tussen gewone burgers en gewapende groeperingen. In die context is het manifest zo dat vele Syrische burgers nood hebben aan bescherming. Doch voortgaande op uw verklaringen en rekening houdend met uw profiel en achtergrond is het niet aannemelijk dat u wegens uw ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of uw politieke overtuiging actueel persoonlijk zou vervolgd worden in Syrië.

U brengt geen elementen naar voor die getuigen van een persoonlijke en systematische vrees in de zin van de Conventie. U maakt immers enkel melding van de algemene veiligheidssituatie in Syrië. U hebt geen aanwijzingen dat u persoonlijk wordt vervolgd in de zin van de Vluchtelingenconventie. U verklaart uitdrukkelijk dat u voor uw vertrek uit Syrië geen persoonlijke problemen ondervonden heeft (CGVS, p.11). U komt bijgevolg niet in aanmerking voor de vluchtelingenstatus.

Het document dat u indient ter staving van uw asielrelaas kan aan deze vaststelling niets wijzigen. De kopie van uw akte van gezinssamenstelling kan namelijk enkel een indicatie zijn van uw herkomst, die in deze beslissing niet in twijfel wordt getrokken.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Uit een grondige analyse van de actuele situatie in Syrië blijkt dat er in de stad Damascus een reëel risico bestaat van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict (art 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet). Gezien uw afkomst, uw positie en situatie in uw land, uw hoedanigheid van burger en het tekort aan bescherming en een reëel binnenlands vluchtalternatief geloofwaardig worden geacht, wordt u, rekening houdend met de actuele situatie in uw regio, de status van subsidiaire bescherming toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. U komt, op basis van de elementen uit uw dossier, wel in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert in een eerste en enig middel de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, artikel 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 57/6 par.2, 57/7bis en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), artikel 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, “*het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur*”, “*de beoordelingsfout*” en de algemene zorgvuldigheidsplicht.

Vooraleer zij ingaat op haar specifieke situatie, maakt verzoekster een analyse van de twee bestaande statuten, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Zij geeft in dit kader een algemene theoretische uiteenzetting inzake het begrip vervolging, de subsidiaire beschermingsstatus en het begrip groepsvervolging. Burgeroorlogen dragen volgens haar steeds een combinatie van collectieve, religieuze, etnische, taalkundige, gemeenschaps- en klasselementen in zich. Dit verklaart dat slachtoffers van burgeroorlogen vaak slachtoffer zijn omwille van hun reële of veronderstelde lidmaatschap bij één van deze collectieve elementen betrokken bij de oorlogsdynamiek. Verzoekster verwijst naar een document van UNHCR omtrent de evaluatie van gewapende conflicten. Het enkele toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus beperkt en vertraagt volgens verzoekster voorts een goede integratie van de persoon.

Verzoekster verwijst naar het standpunt van UNHCR inzake de oorlog in Syrië. UNHCR herhaalde verschillende malen dat de meeste burgers die Syrië ontvluchten een link met de Conventie kunnen laten gelden. UNHCR is van mening dat personen die een bepaald profiel vertonen of tot een bepaalde groep behoren, of een combinatie hiervan, waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus. Verzoekster verwijst tevens naar een rapport van het BCHV omtrent Syrische vluchtelingen. Verder geeft zij een algemene uiteenzetting omtrent het Syrische conflict en de partijen, groepen en burgers die hierin worden geïdendeerd.

Verzoekster citeert cijfers van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) omtrent het erkenningspercentage in Syrische asielaanvragen. Ieder dossier dient uiteraard voorwerp uit te maken van individueel onderzoek doch het feit dat slechts een zeer kleine minderheid niet wordt erkend en subsidiaire bescherming krijgt vraagt om een goede motivering van de beslissing.

Verzoekster betoogt dat de bestreden beslissing uiterst summier gemotiveerd is en niet ingaat op haar specifieke situatie. Het CGVS motiveert niet waarom zij, gelet op het hoge erkenningspercentage, niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus. Verzoekster is dan ook niet in staat de bestreden beslissing te begrijpen en te aanvaarden. Het CGVS onderzoekt niet vanwaar zij afkomstig is, noch welke risico's zij loopt als vrouw of omwille van de familie waartoe zij behoort.

Verzoekster heeft nu het gevoel dat zij "*een heel aantal zaken*" niet duidelijk uiteenzette bij het CGVS. Zij wenst dan ook van haar beroepsrecht gebruik te maken om een aantal andere zaken, die niet door het CGVS werden onderzocht, uiteen te zetten. Er bevonden zich voldoende indicaties in het dossier. Verzoekster is 44 en is een soenniet. Zij huwde met haar neef en haar schoonfamilie zijn grootgrondbezitters. Zij zijn bekend in Daraya. Zij verhuisde met haar echtgenoot naar Damascus eind 2011, begin 2012. Haar asielaanvraag moet worden onderzocht in functie van de regio waarvan zij afkomstig is, de religie die zij aanhangt, de familie waarvan zij deel uitmaakt en haar profiel als progressieve vrouw waarvan niet gekend is waar de man verblijft.

Verzoekster verwijst naar de gebeurtenissen in Daraya tijdens het conflict in Syrië. Zij verklaarde tijdens het gehoor dat zij had gehoord dat haar huis werd verwoest en voegt hiervan foto's bij het verzoekschrift. Verzoekster verwijst tevens naar de gebeurtenissen en situatie in Damascus. Het CGVS betwist niet dat zij soenniet is, administratief ingeschreven is in Daraya en de laatste jaren in Damascus woonde. Verzoekster verwijst naar informatie van UNHCR. Zij stelt dat beide regio's waar zij verbleef conflictzones zijn. Daraya stond hoofdzakelijk onder controle van de oppositie en Damascus van het regime. Verzoekster behoort tot de specifieke groep van mensen die woonachtig zijn in een stad of buurt die wordt aanschouwd als vijandig aan het regime of aan de oppositie, zoals uiteengezet door UNHCR. De conflictpartijen hanteren een ruime interpretatie van personen die zij beschouwen als zijnde geaffilieerd aan het regime of de oppositie. Dit kan onder meer zo zijn omwille van familiale banden, de religieuze of etnische achtergrond of de loutere aanwezigheid in een bepaalde regio. Het is voldoende in de Syrische context risico te lopen op vervolging omwille van politieke overtuiging bepaald door de buurt waarin men woont.

Er werd verder geen rekening gehouden met verzoeksters familiale achtergrond. Verzoekster huwde met haar neef langs vaderszijde. Haar tante (en tevens schoonmoeder) heeft vijf kinderen. Eén van verzoeksters schoonbroers en diens echtgenote werden erkend als vluchteling. De asielaanvraag van haar schoonmoeder en haar andere schoonbroer en diens echtgenote zijn nog in behandeling bij het CGVS. Verzoekster herhaalt dat haar familie bekend was en grootgrondbezitters waren in Daraya. Zij lopen omwille van hun status van prominent gezin in een oppositiebolwerk in Daraya verhoogde kans op vervolging. Het CGVS had kennis van voormelde familiebanden en betwistte deze niet. De raadsman van verzoekster wees bovendien op deze familiebanden op het einde van het gehoor. Desondanks wordt geen rekening gehouden met het verhoogde risico op vervolging in hoofde van verzoekster omwille van haar familiale aanhorigheid. Het is nochtans bekend dat hele families gevaar lopen op basis van vermoedens van politieke banden van een familielid. Bovendien werd geen rekening gehouden met het algemeen beginsel van de uniteit van de familie, zoals vermeld door UNHCR.

Verzoekster wijst voorts op haar profiel als progressieve vrouw. Zij groeide op in Damascus in een ruimdenkend gezin, is geen praktiserend soenniet, heeft een moeder die christen is, genoot een vrije opvoeding en draagt geen hoofddoek. Zij heeft kort haar en gaat Westers gekleed. Zij verklaarde tijdens het gehoor dat dit de aanleiding was voor haar vertrek uit Daraya.

Verzoekster weet niet waar haar man en zoon verblijven. Er dient dan ook rekening te worden gehouden met haar profiel als alleenstaande vrouw. Verzoekster verwijst naar het standpunt van UNHCR inzake vrouwen in Syrië. Het CGVS lijkt dit element niet in aanmerking te hebben genomen. Verzoekster vreest vervolging omdat zij een vrouw is, niet gelovig is en zich Westers gedraagt. Het is bekend dat bepaalde groeperingen, zoals IS, zulke burgers vervolgen. Dit was de aanleiding voor verzoeksters vlucht van Daraya naar Damascus.

Verzoekster verwijst naar het standpunt van UNHCR inzake de toepassing van het voordeel van de twijfel en naar enkele paragrafen uit de *"UNHCR-gids"*. De inzet van het huidige beroep vormt de notie 'risico'. De vraag die beslecht moet worden is deze of men gelet op het geheel van de eigenheden van deze zaak kan uitsluiten dat er een enkele kans is dat de door verzoekster ingeroepen risico's zich bij een terugkeer naar haar land van herkomst zullen voordoen.

Verzoekster vraagt in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen. Deze is summier gemotiveerd. Verzoekster werd voorts maar kort gehoord en er werd niet doorgevraagd naar verschillende elementen in haar dossier. Indien de Raad van oordeel is dat enkele elementen niet duidelijk zijn, onder meer inzake familiebanden, de regio waarvan verzoekster afkomstig is en haar moderne stijl, is het aangewezen de bestreden beslissing te vernietigen.

In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoekster om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus te bevestigen.

2.1.2. Verzoekster voegt ter staving van haar betoog de volgende stukken bij het verzoekschrift: een rapport van het BCHV (bijlage 3), een passage uit de UNHCR *"International Protection Considerations with regard to people fleeing the Syrian Arab Republic, Update III"* van oktober 2014 (bijlage 4), informatie omtrent Daraya (bijlage 5), een document getiteld *"Assad strikes Damascus, the battle for the capital"* van januari 2014 (bijlage 6), UNHCR-informatie inzake familie-eenheid (bijlage 7), statistieken van het CGVS inzake de erkenningen in de periode 2013-2015 (bijlage 8), documenten in verband met de familieleden van verzoekster (bijlage 9) en foto's van het verwoeste huis van verzoekster in Daraya (bijlage 10).

2.1.3. Ter terechtzitting brengt verzoekster de erkenningsbeslissingen bij van haar schoonbroer, schoonzus, neef en nichtjes en schoonmoeder.

2.2.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoekster preciseert niet op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de vreemdelingenwet, dewelke overigens op louter algemene wijze bepalen welke vreemdelingen als vluchteling dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kunnen worden erkend, *in casu* zouden (kunnen) zijn geschonden. De schending van deze artikelen wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

2.2.2. Verzoekster preciseert, benevens de aangevoerde schending van de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht, voorts niet op welk beginsel zij doelt waar zij de schending aanvoert van *"het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur"*. Evenmin geeft zij aan hoe dit zou zijn geschonden. Bijgevolg wordt ook deze schending niet dienstig aangevoerd.

2.2.3. Artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet werd opgeheven. Bijgevolg kan de schending van dit artikel niet dienstig worden aangevoerd tegen de bestreden beslissing.

2.2.4. Waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 1 van de voormelde wet van 29 juli 1991, dient te worden opgemerkt dat dit artikel enkel het toepassingsgebied van deze wet bepaalt. Verzoekster duidt niet aan op welke wijze dit artikel *in casu* geschonden zou (kunnen) zijn.

2.2.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 57/6, tweede lid en 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zinnig heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze kent en aan inhoudelijke kritiek onderwerpt.

Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

2.2.6. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.2.7. Artikel 48/6 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De asielzoeker dient alle elementen ter staving van zijn asielaanvraag zo spoedig mogelijk aan te brengen.

Wanneer de asielzoeker een aantal van zijn verklaringen niet staft met stukken of bewijzen, wordt hij als geloofwaardig geacht en wordt hem het voordeel van de twijfel gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan :

- a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”*

Bij de beoordeling van verzoeksters asielaanvraag, en dit zowel in het kader van de vluchtelingenstatus (artikel 48/3 van de vreemdelingenwet) als in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus (artikel 48/4 van de vreemdelingenwet), zijn haar nationaliteit en (recente) plaatsen van verblijf voorafgaand aan de asielaanvraag van essentieel belang teneinde de nood aan bescherming te onderzoeken. Indien het onmogelijk blijkt een correct beeld te krijgen van verzoeksters (recente) verblijfplaatsen en leefsituatie gedurende de jaren voorafgaand aan de asielaanvraag, is het evenzeer onmogelijk een correct beeld te krijgen van een eventuele nood aan vluchtelingenrechtelijke of subsidiaire bescherming

Verzoekster brengt ter staving van haar voorgehouden nationaliteit en herkomst geen overtuigende bewijsstukken bij. Het enige stuk dat zij ter staving hiervan neerlegt betreft een attest van gezinssamenstelling (administratief dossier, map ‘documenten’). Verzoekster legt dit echter slechts neer in de vorm van een kopie. Gelet op de manipuleerbaarheid van kopieën, kan aan dit attest geen bewijswaarde worden gehecht. Verzoekster kan ook geen nadere concrete duiding geven op welke wijze haar familie (“de man van haar tante”) dit document zou hebben bekomen (gehoor CGVS, p. 5).

Aldus dient verzoekster haar nationaliteit en haar herkomst geloofwaardig te maken aan de hand van haar verklaringen en overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Verzoekster verklaarde dat zij sedert haar huwelijk in Daraya woonde doch de laatste jaren voor haar vertrek uit haar land van herkomst in Damascus verbleef. Bij de DVZ verklaarde zij dat zij in 2012 verhuisde en dat zij van begin 2012 tot januari 2015 in Damascus woonde (administratief dossier, stuk 11, verklaring, nr.10). In de vragenlijst van het CGVS voegde zij hieraan toe: *“Toen de problemen in Daraya begonnen, vluchtten wij naar Damascus”* (administratief dossier, stuk 10, nr.3.5.). Bij het CGVS verklaarde zij echter dat zij in Daraya woonde *“Tot het begin van het conflict tot 2011”* (administratief dossier, stuk 5, p.2). Zij preciseerde dat zij Daraya verliet en naar Damascus verhuisde *“Eind februari 2011”* (*ibid.*, p.3). Wanneer zij met haar verklaringen bij de DVZ werd geconfronteerd en wanneer gevraagd werd of zij nu in 2011 of 2012 verhuisde, antwoordde verzoekster dan weer: *“Ik denk misschien 2011 of misschien eind 2011”*. Wanneer haar gevraagd werd wanneer de opstand in Daraya begon, stelde verzoekster zich dit niet precies te herinneren doch voegde zij toe: *“Ik kan wel ongeveer zeggen rond augustus september maar ik weet het niet zeker”*. Vervolgens verklaarde zij opnieuw dat zij

reeds voor het conflict aanving ongeveer in augustus of september 2011 uit Daraya was vertrokken (*ibid.*, p.5). Dat verzoekster meermaals tegenstrijdige verklaringen aflegde over haar verhuis vanuit Daraya naar Damascus en deze verhuis niet op een coherente wijze kon situeren ten aanzien van het uitbreken van het conflict aldaar, doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar verklaringen.

Verzoekster legde omtrent haar woning in Daraya voorts verklaringen af die met de bij het verzoekschrift gevoegde foto's niet kunnen worden gerijmd. Bij het CGVS verklaarde zij: *“Dus ons flatgebouw bestaat uit 2 verdiepingen. Mijn man heeft via via gehoord dat ons flatgebouw werd vernield”* (*ibid.*, p.6). De gebouwen op de foto's die verzoekster bij het verzoekschrift voegt en die het vernielde flatgebouw van verzoekster zouden betreffen tellen echter meer verdiepingen (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 10).

Verzoekster verklaarde, na aldaar ongeveer achttien jaar te hebben verbleven, uit Daraya te zijn verhuisd omwille van het conflict in Syrië en de (vrees voor een) verergerde situatie in Daraya. Verzoekster laat in het verzoekschrift gelden dat de familie van haar echtgenoot grootgrondbezitters zijn en een zeer gekende familie is in Daraya. Na haar verhuis zouden verschillende leden van haar schoonfamilieleden in Daraya zijn blijven wonen. Verder zou verzoeksters burgerlijke stand tot op heden in Daraya gevestigd zijn (administratief dossier, stuk 5, p.5-7). Desondanks vertoonde verzoekster een verregaande onwetendheid en etaleerde zij een frappant gebrek aan interesse voor de gebeurtenissen en de situatie in Daraya, en dit zowel voor haar vertrek als na haar vertrek uit Syrië. Zo kon zij niet met de nodige precisie aangeven wanneer het conflict in Daraya uiteindelijk zou zijn losgebroken, beperkte zij zich tot de stelling dat dit ongeveer rond augustus of september 2011 moet zijn geweest en gaf zij aan hiervan niet zeker te zijn (*ibid.*, p.5). Verder verklaarde zij, gevraagd of zij wist wat er na haar verhuis nog gebeurde met Daraya: *“Niet echt maar ik heb toen gehoord dat er twee bloedbaden werden aangericht in Daraya vraag me niet om de details want ik ben niet geïnteresseerd in dit soort zaken ik volgde toen het nieuws niet”*. Even verder verwees zij opnieuw naar deze bloedbaden en naar het feit dat Daraya werd gebombardeerd. Verder dan de algemene stelling dat er verschillende partijen waren en dat vele mensen om het leven werden gebracht kwam zij echter niet. Opnieuw gaf zij aan: *“Eerlijk gezegd de actualiteit interesseerde mij niet en Daraya ook niet het gaat me enkel over de veiligheid van mijn mama mijn zoon en mijn man de rest niet”* (*ibid.*, p.6-7). Vervolgens bevestigde zij nogmaals dat zij geen verdere details kon geven en herhaalde zij dat zij niet geïnteresseerd was in de actualiteit of het volgen van het nieuws (*ibid.*, p.7). Indien verzoekster werkelijk decennialang in Daraya zou hebben gewoond, ingevolge het Syrische conflict naar Damascus zou zijn verhuisd, haar schoonfamilie na haar verhuis in Daraya bleef wonen en nog steeds haar burgerlijke stand zou hebben in Daraya, is het geenszins aannemelijk dat zij een dermate groot gebrek aan kennis en interesse zou vertonen omtrent de gebeurtenissen die in Daraya plaatsvonden na haar verhuis. Dit geldt des te meer daar van een persoon, afkomstig uit een prominente familie die ten tijde van het Syrische conflict en nadat hij omwille van dit conflict zou zijn verhuisd naar Damascus nog meerdere jaren in Damascus verbleef, redelijkerwijze kan worden verwacht dat deze de gebeurtenissen in Syrië zou hebben opgevolgd teneinde de situatie aldaar en de impact hiervan op zijn persoonlijke veiligheid in te schatten.

Uit de door verzoekster aan het verzoekschrift toegevoegde informatie (stuk 5) blijkt dat Daraya het voorwerp uitmaakte van zware gevechten in 2012 en 2013 (waarbij sprake is van het “Daraya massacre”) tussen regeringstroepen en rebellen. Verzoekster kon echter niet de minste duiding geven omtrent de gebeurtenissen die zich in deze periode afspeelden. Hoewel deze informatie stelt *“However, as of summer 2013 fighting continued in the city with most of the municipality controlled by the armed opposition forces”* (vrije vertaling: *“Echter, vanaf de zomer van 2013 gingen de gevechten door in de stad waarvan het grootste deel gecontroleerd is door de gewapende oppositiekrachten”*) maakt verzoekster hiervan geen melding. Dit klemt des te meer gezien de situatie in Daraya volgens haar van belang was voor het bekomen van haar document inzake de gezinssamenstelling (gehoor CGVS, p.5) en waaromtrent reeds werd vastgesteld dat zij zeer vage verklaringen aflegde.

Verzoekster bleek bovendien niet in staat om haar verdere leven in Damascus ten tijde van het Syrische conflict op een doorleefde wijze te beschrijven. Wanneer haar gevraagd werd om haar laatste jaren verblijf in Damascus te omschrijven en om te beschrijven hoe zij het verloop van de burgeroorlog aldaar concreet aanvoelde, kwam zij aanvankelijk niet verder dan te verklaren: *“De situatie in Al Mazra was veilig af en toe velen willekeurige raketten maar verder ze je niets”*. In acht genomen dat dit iets is dat een serieuze impact heeft op een wijk, werd vervolgens aan verzoekster meermaals gevraagd om hiervan een concreet voorbeeld te geven en om bijvoorbeeld aan te geven waar dit gebeurde, wanneer dit gebeurde en of er veel slachtoffers vielen. Er werd gevraagd om hierover iets te zeggen. Verzoekster antwoordde herhaaldelijk ontwijkend op de gestelde vragen, antwoordde in vage bewoordingen en

algemeenheden en diende uiteindelijk toe te geven dat zij hierover niets kon vertellen. Zij verklaarde: “(...) om echte concrete zaken te vertellen... ik kan niets vertellen omdat ik niet naar buiten ging en vroeger mocht ik ook niet van mijn man naar buiten gaan. Ik heb eigenlijk niets gezien omdat ik binnen”. Vervolgens stelde zij nog meermaals dat zij niet naar buiten mocht of ging (*ibid.*, p.7-8). Dat verzoekster van haar man niet naar buiten mocht en niet naar buiten ging, kan echter bezwaarlijk worden gerijmd met het profiel dat zij zichzelf eerder tijdens het gehoor bij het CGVS aanmat, met name dat van progressieve vrouw die omwille van haar uiterlijk en stijl gekend was en zich niet kon aanpassen aan de conservatieve sfeer (*ibid.*, p.2-3). Evenmin kan dit worden gerijmd met het profiel dat zij aan zichzelf toedicht in het onderhavige verzoekschrift. In het verzoekschrift beroept zij zich immers uitdrukkelijk op haar profiel als progressieve vrouw die is opgegroeid in een ruimdenkend gezin in Damascus, een vrije opvoeding genoot, geen hoofddoek draagt, kort haar heeft en Westers gekleed gaat.

Verzoekster vertoonde daarenboven een gebrek aan kennis omtrent de bredere context van het Syrische conflict en de impact van dit conflict op Damascus en op haar land van herkomst in het algemeen. Zo kon zij aangaande Damascus niet vertellen of er soms aanslagen waren gebeurd in de moskee in haar buurt. Op het CGVS gevraagd naar een aanslag op een moskee in haar buurt stelde verzoekster: “Ik denk van wel maar dat weet ik niet” (gehoor p.9); ter terechtzitting ondervraagd overeenkomstig artikel 14 PR RvV naar een belangrijk incident in de wijk Al Mazra verklaarde zij dat er een aanslag was op de moskee van de Imam en maakte ze melding, zonder enige specificatie van een concrete impact, van bombardementen. Verzoeksters vage verklaringen zijn niet aannemelijk in acht genomen dat zij volgens haar verklaringen van (einde) 2011 tot 6 januari 2015 in de Al Mazra-wijk van Damascus zou hebben verbleven.

Tevens bleek zij er geen idee van te hebben of er soms zelfmoordaanslagen plaatsvonden omdat zij het nieuws niet volgde. Hoewel zij nog in contact stond met haar tante en deze haar meedeelde dat de situatie was geëscaleerd, wist zij evenmin of er in haar wijk Al Mazra aanslagen waren (*ibid.*, p.9). Of de drie Syrische kranten die zij kon noemen nog circuleerden in haar land van herkomst, wist verzoekster ook niet. Wanneer haar gevraagd werd: “Wat zijn op dit moment de ernstige belegerde steden?”, antwoordde verzoekster bovendien: “Ik zou het niet weten ik volg het nieuws niet”. Na aanvankelijk de vraag te hebben ontweken, kon verzoekster daarenboven slechts twee steden noemen die ten tijde van haar vertrek uit Syrië werden belegerd, met name Homs en Daraa. Vervolgens werd gevraagd: “Dus Homs en Daraa?”, waarop verzoekster stelde: “Ja ik weet het niet goed” (*ibid.*, p.10). Ter terechtzitting, overeenkomstig artikel 14 PR RvV, ondervraagd over de Syrische televisiezenders en haar vage verklaringen dienaangaande (zie gehoor CGVS, p.10) verklaarde verzoekster dat haar moeder christen is en dat zij aldus meer naar de Libanese en buitenlandse televisiezenders keek; zelfs indien verzoekster meer naar Libanese zenders keek is het niet aannemelijk dat verzoekster niet meer informatie over de algemene context van het Syrische conflict kan geven daar aangenomen moet worden dat ook Libanese zenders duiding geven over het verloop van het conflict in buurland Syrië.

Het is geheel niet geloofwaardig dat verzoekster, indien zij na het uitbreken van het Syrische conflict nog jarenlang in Damascus zou hebben verbleven, de situatie in haar land en regio van herkomst niet beter zou hebben opgevolgd. Dit betreft immers essentiële informatie teneinde de situatie en de impact van het conflict voor haar eigen veiligheid in te schatten. Haar onwetendheid en haar gebrek aan interesse ter zake zijn nog des te frappanter daar zij beweerde dat zij zich net omwille van de veiligheidssituatie genoodzaakt zou hebben gezien om het land te verlaten en deze veiligheidssituatie zelf als hoofdmotief aanhaalde voor onderhavige asielaanvraag (*ibid.*, p.11).

Uit verzoeksters verklaringen kan derhalve geen element afgeleid worden dat zou kunnen aantonen dat zij een individuele vrees voor vervolging loopt. Dit geldt des te meer aangezien verzoekster er ingevolge voormelde vaststellingen niet in slaagt haar jarenlang verblijf in Syrië, en meer specifiek Daraya en Damascus, aan te tonen.

Inzake de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of zij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst niet volstaan. Verzoekster moet enig verband met haar persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Verzoekster maakt echter zelf het bewijs van dergelijk verband met haar persoon onmogelijk door uitermate vage verklaringen af te leggen betreffende haar voorgehouden verblijf in Daraya en zeker inzake Damascus, alwaar zij tot januari 2015 drie tot vier jaar zou hebben verbleven. Verzoeksters verklaringen aangaande gebeurtenissen in Damascus, en bij uitbreiding inzake Syrië, zijn dermate vaag en algemeen dat zij zich niet onderscheiden van verklaringen door eenieder van buiten Syrië die de

algemeen gekende oorlogssituatie in Syrië tracht te omschrijven. De Raad hecht in tegenstelling tot verweerder dan ook geen geloof aan verzoeksters verklaringen inzake haar herkomst. Bij gebrek aan elementen betreffende de afkomst van een asielzoeker kan de subsidiaire beschermingsstatus niet worden verleend. Aangezien het ingevolge voorgaande vaststellingen onmogelijk is een correct beeld te krijgen van verzoeksters (recente) verblijfplaatsen en leefsituatie gedurende de laatste jaren, is het evenzeer onmogelijk een correct beeld te krijgen van een eventuele nood aan subsidiaire bescherming. Verzoekster komt derhalve niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien oktober tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS